

pes. Han henvender sig da i en sen Aften-
time i Udenrigsministeriet til en højt stillet
Embedsmand dér — vi ved, at Udenrigs-
ministeriet i denne Tid har saa meget at
gøre, at Embedsmændene dér saa at sige
findes i Ministeriet baade Nat og Dag, de
er altsaa lette at faa fat paa — beklager
sig over Forholdet, og den paagældende
Embedsmand bringer da ogsaa velvilligt
Sagen saaledes i Orden, at kort Tid efter
kan den vagthavende Telegrafist — Tele-
grafinspektør, eller hvad den Embedsmand
nu hedder — telefonere til vedkommende
Korrespondent, at nu er Sagen i Orden, og
Telegrammet vil blive modtaget. Derefter
gaar Korrespondenten i Gang med at faa
ekspederet det samme Telegram til det
svenske Blad, og nu mener han, at den
hellige Grav er vel forvaret, men da han
fremkommer med det samme Telegram til
det svenske Blad, faar han til Svar: Nej,
nu er der stoppet igen, og denne Gang er
det en kategorisk Ordre — i Modsætning
altsaa til de tidligere Ordre, som man
har kunnet slippe uden om —, nu er det
kategorisk, nu beror Forbudet paa en
højere Ordre.

Jeg tror, at dette Eksempel er nok
til at vise den — hvad skal jeg sige? —
Planløshed eller Forvirring, der af og til
kan herske ved Telegrafcensuren Udøvelse.
Og lad mig i denne Sammenhæng pege
paa, at det fra Reuters Korrespondent
uimodsagt er fremført overfor Offentlig-
heden, at telegrafiske Nyheder, som han
har indleveret paa Telegrafkontoret i Kø-
benhavn, er blevet stoppet af Censuren,
medens de tilsvarende Nyheder med Angi-
velse af „Politiken“ som Kilde er sluppet
igennem. Det er under disse Forhold,
at vi har tilladt os at spørge: Efter hvilke
Regler udøves Telegramcensuren? Er der
overhovedet Regler, kunde man fristes til
at spørge, og hvis der er Regler, hvilke er
da disse?

Lad mig til syvende og sidst blot
endnu sige, at man er kommet ind paa
efterhaanden at forbinde den Forestilling
med en Interpellation, at det skulde være
en politisk Aktion, og i Danmarks parla-
mentariske Historie har det ogsaa ofte
været saaledes, at Interpellationen var den
Form, hvorunder man søgte en politisk
Aktion gennemført. Denne Forespørgsels
egentlige Betydning og Oprindelse er imid-
lertid den at give Regeringen Lejlighed til
at udtale sig om Forhold, der paa en eller
anden Maade har beskæftiget eller foruro-
ligt Offentligheden, og jeg haaber i dette

Tilfælde, at det er en kærkommen Lej-
lighed.

Udenrigsministeren (Scavenius): Jeg
tør gaa ud fra, at ærede Medlemmer er
bekendte med de Bestemmelser, ifølge
hvilke der tilkommer Statsmyndighederne
Ret til Kontrol med Telegrafkorrespon-
dancen. Men det har maaske sin Interesse,
da vel ikke Detaillerne kan være præsen-
te, her at nævne disse Bestemmelser. De
findes i den internationale Telegrafkon-
vention af 11. Juni 1908, Artiklerne 7 og
8. Artikel 7 lyder saaledes: „De høje
kontraherende Magter forbeholde sig Ret
til at standse Befordringen af ethvert
Privattelegram, der maatte anses farligt
for Statens Sikkerhed, eller som maatte
stride mod Landets Love, den offentlige
Orden eller Sædelighed“. Artikel 8 lyder
saaledes: „Enhver Regering forbeholder
sig ligeledes Ret til, naar den finder det
nødvendigt, at hæve den internationale
Korrespondance paa ubestemt Tid, og det
enten i Almindelighed eller kun paa visse
Linier eller for en vis Art af Korrespon-
dance; dog skal enhver af de kontra-
herende Regeringer derom uopholdelig
underrettes“. I Overensstemmelse hermed
lyder de almindelige Bestemmelser i det
for Telegrafvæsenet her gældende Regle-
ment i § 1 om Liniernes Afbenyttelse:
„De danske Statstelegraf- og Statstelefon-
linier kunne benyttes af alle og enhver,
dog forbeholder Regeringen sig paa
kortere eller længere Tid at hæve alle
eller enkelte Liniers frie Afbenyttelse helt
eller for visse Arter af Telegrammer og
Samtaler, naar højere Statshensyn maatte
gøre saadant fornødent. Telegrafvæsenet
er dog berettiget til at afvise eller standse
ethvert Privattelegram, der maatte anses
farligt for Statens Sikkerhed, eller hvis
Indhold maatte skønnes stridende mod
Landets Love, den offentlige Orden eller
Sædelighed. Om Indholdet af et Telegram
er tilstedeligt eller ej, afgøres af Indle-
vingsstationens eller Modtagelsesstationens
Bestyrelse; dog har Afsenderen Rekurs
til Telegrafdirektoratet“.

I Overensstemmelse med disse Regler,
som der ikke er megen Grund til at tænke
paa i normale Tider, har der siden Kri-
gens Begyndelse her været etableret, hvad
der rigtigere kan kaldes en Kontrol end
en Censur, thi det er i Virkeligheden kun
en Udnyttelse af den Telegrafvæsenet til-
staaede Myndighed til at afvise Telegram-
mer, som man skønner skadelige for Lan-